

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ה' - חֲלָק י"ח

קוֹנְטֵרְס 138

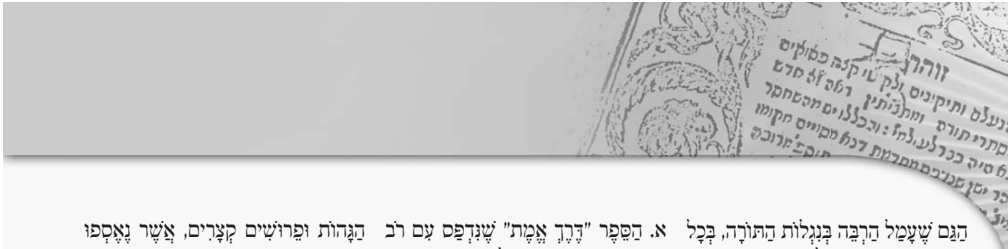
מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הגם שעמל הרבה בנגלות התורה, בכל זאת עקר פחו מותבלט בתורת הסוד - הזהר ושאר ספרים וכתבי האר"י ז"ל.

ב. מגדולי המקבלים בדור האחרון הנה רבי יהודה אשלג ז"ל. הוא פתח גישה חדשה להבנת שיטת האר"י ז"ל. כתביו העמוקים והמוכנים ספקו מפתחות הנחוצים להבנת הזהר פרושו השלם לזהר הידוע כפרוש "הסלם" הקלי בהקצת הלמוד בקתבים הנשגבים והסתומים של הזהר, שכן הרגם כל הזור ללשונו הקדש המהפכתי ביום. הוא פתח את השערים לסוד תורת ה"ח"ו, דרך 16 פרקים המהווים את הספר הנקרא "תלמוד עשר הספירות".

מסקריו האוי לציון: "תלמוד עשר ספירות" בני 16 פרקים, ובו ספוס בהיר של תורת האר"י ז"ל במהות "עשר ספירות" ושאר ענפיה של שיטה סבוכה ומסעפת זו. כמו כן כתב הר"י אשלג ספר באור לערכים ולמנחים כמשג הנשפלה ("פנים מקפירות"). ספריו של הר"י אשלג הם הנסיון המוצלח ביותר להגיש לך דורנו את תורת הנסתר בשפתו ובדרך הגיונו, ואין כמותם מבווא לכל המבקש לטעם ולדרך בשבילי הסוד. הר"י אשלג נפטר בעצומו של יום הפפורים שנת תשט"ו.

על אף הגדול בהשפעת החסידות במקביל להתעניינות המחודשת בשפלה, עדין נוכל לומר שרוב היהודים נשארו בורים בלמודי השפלה. מצב זה החל להשתנות פאשר הרב אשלג סלל דרכו להבנת כתבי האר"י. בספרו "עשר הספירות" תאר בצורה הטובה ביותר את נקודות המבט של כתבי האר"י, אשר עד לעבודתו זו היו מעבר לתפיסת ההגיון.

ט) "דרך אמת"

א. הספר "דרך אמת" שנדפס עם רב מהדורות הזהר בשולי העמודים זה מאות בשנים, נכתב פרבו על ידי רבי יששכר פר בר"ר משה פתניה ז"ל (מחבר הספר החשוב "יש שר", ובו לקט כל מקורות הזור הנגיגים בתורה). שם הספר שנתן על ידי המחבר הנה "אמרי בינה", אולם באחת ממהדורות הזהר הדפס ספר זה ונתלוו אליו מהדורות הערות מגדולי המקבלים (ביניהם: האר"י, מהר"ם קורדובירו, ועוד), סגורים בסוגר מרבע, על מנת להבדיל בין הספר "אמרי בינה", להערות הנוספות. פרבות הנמים, בהדפסה אחרת של הזהר השמטו הסוגרים, וכל הערות נצטרפו ליחידה אחת שנקראת בשם "דרך אמת", על שם ספר שיחם להאר"י ז"ל, וזאת כדי לתת ערך מיוחד לספר זה (ואכן נמצא בשערי זהר שונים כתוב: "ובגליון מהדורת מכו מהר"ם ושלום - תלמידי האר"י ז"ל - "דרך אמת").

ב. בספר זה, במיוחד צעת לאחר שאנו אל תוכו הגהותיהם של גדולי המקבלים על הזהר, לשנו הגהות, הערות והארות יקרות ערה, מהן: פרושי עגנו מהן פרושי מלים, מקבילות לספרות הזהר מראה מקום למפרשי הזור העוסקים בגדו, ועוד.

ו) "ניצוצי אורות", להחיד"א

א. "ניצוצי אורות" הוא ספרו של החיד"א על הזהר, ובו אסף הערות,

- יא) "ניצוצי זהר"
  - א. אף שיש הרבה מן המשמח בין ספרות הזהר לספרות חז"ל, לא שבה מי מהעוסקים בזהר להראות - בהקשר רחב - על הנקודות שבהן סגם המקנה המשמח, ולהצביע על מקבילות פרעיונות, כבוני החשיבה, ולעתים אף במישו ומתו דומה בין שני התחומים.
  - ב. עד ששם הגאון רבי ראובן מרגליות ז"ל וחרב ספר נפלא "ניצוצי זהר" על כל חלקי הזהר: זהר על התורה, התקונים ו"זהר חדש" (ת"ש-תש"ו).
  - תכנו: א. מקבילות בין הזהר לכל מקורות חז"ל: תלמודים - בבלי וירושלמי - ותמדרשים השונים.
  - ב. מקבילות בזהר עצמו במקום לקום.
  - ג. הערות חכמי ישכאל לדרוהם השגים להזהר.
  - ד. ציונים והערות הלכתיות שזהר עוסק או כמזו להם.
  - ה. פרושים, הערות והארות להבנת דרכי הזהר במקומות רבים.

כל התורם זמנו ללמוד דף היומי בזהר הקדוש, (40-3 דקות) הצדיק הקדוש רבי שמעון בר יוחאי יזכה בזיון!!!

האם יש למישהו תעודת כיתווח???

רבי שמעון יש!!!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

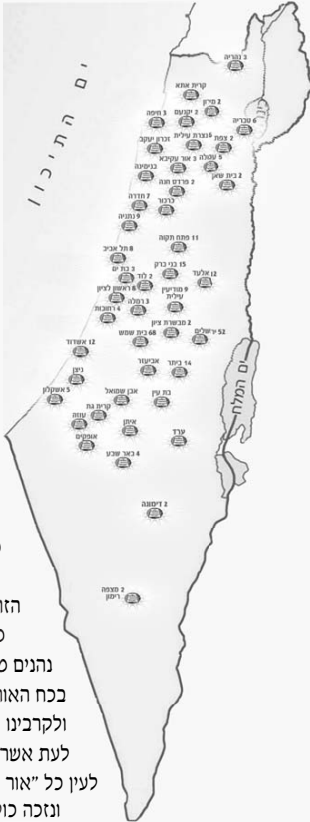
הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים כמוכבים לעולם ועד

כוכבי אור

היות שרצונו להקל על כל אחד המקבל על עצמו ללמוד הזוהר הקדוש לפי עמוד היומי נחלק את ספרי הזוהר הקדוש, תיקוני זוהר, אור הזוהר, עלונים ועוד - חנים - כפריסה נרחבת במקומות ובאזורים כדלקמן:

בי"ה זכינו ואור הזוהר הקדוש מתפשט והולך ממשיך להאיר עוד בית יהודי ועוד אחד, בתי מדרשות, כוללים ושיבות נוספות, מקומות בהם נוסדו שיעורים ללימוד הזוהר היומי ברוב עם, מרחבים רבים אשר נהנים מהאור הזך והטהור. בכח האור לגרש את החושך ולקרבינו לתכלית האמיתית, לעת אשר יתגלה האור הגנוז לעין כל "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו".

הנה מאחר שעל הרב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו, וראוי לעשירים כו לפתח ידיהם אליהם בענין יפה, ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו, והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך מפני לעבודת השי"ת, ודוק ותשכח, שפמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשענתו כו, אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים והוא מצוה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו, מה טוב חלקו, קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא וגם העולם הזה כו, עכ"ל. (פלא יועץ אות דפוס).

שוו בנפשכם זכיותיכם (לפי חשבון רבי חיים ויטאל, כסא מלך, הנו איש חי ורבי מרדכי שרעבי ז"ע), שלא נתן לחשב במחשבו, עקב רבוי המספרים. וזאת בהדפסת עלון אחד בלבד.

בל המזכה את הרבים וזכה לבנים צדיקים

אנו יוצאים בקריאה לכל הרוצה לבוא ולהצטרף אל כוכבי האור ולהשתתף עימנו ולהוות נקודת חלוקה נוספת נא לשלוח פרטים לפקס 02-995-1300 או לדואר אלקטרוני hazohar.com@gmail.com

וּתְעַמְד, דְקַיִמָא כְרִסְיָא עַל סְמְכוּהִי.
 (ותעמד עד הכא) **וּתְעַמְד, דְהָא עַד הַכָּא, וּתְעַמְד**
בְּיַחְוּדָא חַד, מִכְּפֵאן וּלְתַתָּא עֲלִמָּא
דְּפִירוּדָא אִיהוּ. וְאִי תִימָא אֵינוּן תְּרִין בְּנִין
דְּאוּלִידַת לְבָתְרָא, כְּגוּוֹנָא דָּא. דְהָא אֵינוּן
תְּרִין בְּאַלִין אַתְחַבְרוּ, בְּגִין דְשִׁית סְטָרִין
דְעֲלִמָּא כְּחַדָּא אֵינוּן.

זֶה וּתְעַמְד? שְׁעַמְד הַכֶּסֶף עַל
 תּוֹמְכִיו.

[ותעמד עד כאן] וּתְעַמְד, שְׁהֵגָה עַד
 כָּאן וּתְעַמְד, בְּיַחְוּד אֶחָד. מִכְּפֵאן
 וּלְמַטָּה הוּא עוֹלָם הַפְּרוּד. וְאִם
 תֹּאמְרוּ, אוֹתָם שְׁנֵי הַבָּנִים
 שֶׁהוֹלִידָה אַחֵר כִּף כְּמוֹ זֶה? לֹא
 שְׁהָרִי אוֹתָם הַשְּׁנַיִם הַתְּחַבְּרוּ עִם
 אֱלוֹ, מִשּׁוּם שֶׁשָּׁשֶׁת הַצְּדָדִים שֶׁל
 הָעוֹלָם הֵם יַחַד.

וְהָא חֲזִי, כְּלָהוּ תְרִיסָר שְׁבָטִין, תְּקוּנֵי דְכְּנֻסַּת
יִשְׂרָאֵל בְּהָאֵי עֲלִמָּא נִינְהוּ, לְאַתְתְּקִנָּא
נְהוּרָא עֲלָאָה אוּכְמָא כְּמָה דְאַתְחֲזִי, וְלְאַתְבָּא
עַקְרָא דְכָלָּא לְאַתְרִיהִי. כְּלָהוּ עֲלִמִין כְּגוּוֹנָא
חַד קְוִימִי, וּבְהָאֵי אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלִמָּא תַתָּאָה
כְּגוּוֹנָא דְעֲלִמָּא דְלַעִילָא.

וּבָא וּרְאָה, כָּל שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 הַשְּׁבָטִים הֵם תְּקוּנֵיהֶּי שֶׁל כְּנֻסַּת
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְתַמְנָן הָאוּר
 הָעֲלִיּוֹן הַשְּׁחֹר כְּמוֹ שְׂרָאוּי,
 וּלְהַשִּׁיב אֶת עַקְר הַכֹּל לְמִקְוֹמוֹ.
 כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ אֶחָד עוֹמְדִים,
 וּבְזֶה נִשְׁלַם הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן כְּמוֹ
 שֶׁהָעוֹלָם שֶׁלְמַעְלָה.

יִשְׁשַׁבֵּר זְבוּלוֹן, הַכָּא אֲשַׁתְּכַלְלוּ שִׁית בְּנִין,
שִׁית סְטָרִין דְעֲלִמָּא. כְּגוּוֹנָא דָּא, בְּגִי
הַשְּׁפָחוֹת אֵינוּן אַרְבַּע, וְאַתְחַבְּרוּ בְּאַלִין.
וְאַלִין אַרְבַּע קְשָׁרִין דְמִתְחַבְּרָן בְּהוּ,
וְאוּקְמוּהִי, וְעַל דָּא כְּתִיב, (מלכים א' ז') וְכָל
אַחֲרֵיהֶם בְּיָתָה, אִף עַל גַּב דְּבַנְי שְׁפָחוֹת
נִינְהוּ, בְּיָתָה.

יִשְׁשַׁבֵּר זְבוּלוֹן, כָּאן נִשְׁלְמוּ שֵׁשֶׁה
 בָּנִים, שֵׁשֶׁת הַצְּדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם.
 כְּמוֹ כֵּן בְּגִי הַשְּׁפָחוֹת הֵם אַרְבַּע,
 וְהַתְּחַבְּרוּ עִם אֱלוֹ, וְאֱלוֹ אַרְבַּעַת
 הַקְּשָׁרִים שֶׁמִתְחַבְּרִים בָּהֶם,
 וּבְכָאוּהִי. וְעַל כֵּן כְּתוּב (מלכים-א ז')
 וְכָל אַחֲרֵיהֶם בְּיָתָה. אִף עַל גַּב
 שְׁבַנְי שְׁפָחוֹת הֵם - בְּיָתָה.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, אִי הָכִי, הָא אֲתַמַּר כָּל מָה
דְּאוּלִיד עֲלִמָּא תַתָּאָה, פִּירוּדָא אִיהוּ,
דְהָא כְּתִיב, (בראשית ב') וּמָשָׁם יִפְרֹד, מָה תִימָא
בְּיוֹסֵף וּבְנִימִין, אִי תִימָא דְעֲלִמָּא חַד בְּהַנִּי,
לָאוּ אִיהוּ. דְהָא לֹא נִפְקוּ מֵעֲלִמָּא עֲלָאָה,
וְעֲלִמָּא תַתָּאָה מָה דְאוּלִידַת אוּלִידַת לְתַתָּא
וְלֹא לַעִילָא, וְאִי הָכִי פִירוּדָא אִיהוּ.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, אִם כִּף, הָרִי
 נֹאמְרוּ, כָּל מָה שֶׁהוֹלִיד הָעוֹלָם
 הַתְּחַתּוֹן הוּא פְּרוּד, שְׁהָרִי כְּתוּב
 וּמָשָׁם יִפְרֹד. מָה תֹּאמְרוּ בְּיוֹסֵף
 וּבְנִימִין? אִם תֹּאמְרוּ שְׁעוֹלָם אֶחָד
 בְּאַלָּה - זֶה אֵינוּ, שְׁהָרִי לֹא יֵצֵאוּ
 מִן הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְהָעוֹלָם
 הַתְּחַתּוֹן - מָה שֶׁהוֹלִיד, הוֹלִיד
 לְמַטָּה וְלֹא לְמַעְלָה, וְאִם כִּף הוּא
 פְּרוּד.

אַתָּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקִיָּה. אָמַר לִיה מְלָה דָּא
סְתִים אִיהוּ, דְהָא עֲלִמָּא עֲלָאָה אֲתַתְּמָן
בְּתְרִיסָר דְאֵינוּן מְדִילִיָּה. אָבַל תָּא חֲזִי, רְזָא
דְּמְלָה, בְּכָל זְמָנָא צְדִיק מֵעֲלִמָּא תַתָּאָה נִפִיק
וְעִיל, בִּיה עִיל וּמְגִיָּה נִפִיק. וּבְגִין כִּף,
אַתְּבַנִּי בְּאַתְר דָּא, וְעַקְרָא הוּא לַעִילָא וְעַקְרָא

כָּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ,
 דְּבַר זֶה הוּא נִסְתָּר, שְׁהָרִי הָעוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן הַתְּתַמְנָן בְּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שֶׁל
 אוֹתָם מִשְׁלוֹ. אָבַל בֹּא רְאָה סוּד
 הַדְּבָר, בְּכָל זְמַן הַצְּדִיק מֵהָעוֹלָם
 הַתְּחַתּוֹן יוֹצֵא וְנִכְנָס, בּוֹ נִכְנָס
 וּמִמֶּנּוּ יוֹצֵא, וּמִשּׁוּם כִּף נִבְנְהָ
 בְּמִקְוֹם הַזֶּה, וְהַעֲקָר הוּא

למעלה, והעקר הוא למטה, [צדיק, בו נכנס בו יוצא] והוא תמיד בעולם התחתון לעולם, כתוב ויהי בצאת נפשה כי מתה.

בא ראה, בעולם התחתון הזה, הצדיק נכנס בו וממנו יוצא. כשנכנס הוא בסוד של יוסף הצדיק, וכשיוצא הוא בסוד של בנימין. זהו שכתוב ויהי בצאת נפשה כי מתה. מי נפשה? זה הצדיק שיוצא ממנה.

זה בנימין, נקרא בן אוני, שחשבה שהולידה למטה בעולם הפרוד, ונשארו אחד עשר באתם למעלה. מה כתוב? ואביו קרא לו בנימין, בן זמין. שהרי התעלה למעלה בעולם העליון. שכאשר נאבד יוסף, בנימין השלים את מקומו. ועל בן הצדיק נכנס יוצא בעולם התחתון. משום כך יוסף ובנימין וכל השנים עשר, כמו שלמעלה ביחוד אחד.

הפעם אודה את ה'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב ישרים ועדה. בכל לבב ישרים ועדה. בכל לבב? בכל לב היה צריך להיות! אלא דוד בסוד עליון של השם הקדוש רצה להודות לקדוש-ברוך-הוא. אודה ה' בכל לבב - ביצר טוב וביצר רע, ואלו שני הצדדים, אחד זמין ואחד שמאל.

בסוד ישרים ועדה - אלו הם שאר הצדדים של העולם הזה, שהרי לבב כמו צפון ודרום. בסוד ישרים - אלו הם שאר צדדי העולם, שהם ששה כמו שלמעלה. ועדה - זהו המקום של יהודה, וכתוב (תהלים קלב) ועדתי זו אלמדם. וכתוב (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל וגו'. פתיב (תהלים קלח) אודף בכל לבי נגד אלהים אומרן. פאן במקום אחד

הוא לתתא, (ס"א צדיק ביה עייל ביה נפיק) ובעלמא תתא (דף קנה ע"ב) איהו תדיר לעולם, פתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה כי מתה.

הא חזי בהאי עלמא תתא, צדיק ביה עייל ומגיה נפיק, כד עייל, איהו ברזא דיוסף הצדיק, כד נפיק ברזא דבנימין הדא הוא דכתיב, (בראשית לה) ויהי בצאת נפשה כי מתה, מאן נפשה, דא צדיק דנפיק מנה.

ודא בנימין, נקרא בן אוני, דחשיבת דאולידת לתתא בעלמא דפירודא, ואשתארו חד סרי באינון לעילא. מה כתיב ואביו קרא לו בנימין בן זמין, דהא אסתלק לעילא בעלמא עלאה. דכד אתאביד יוסף, בנימין אשלים אתריה. ועל דא צדיק בעלמא תתא עייל ונפיק, בגין כך יוסף ובנימין וכלהו תריסר, פגוונא דלעילא ביחודא חד. הפעם אודה את ה', (בראשית כט) רבי שמעון

פתח ואמר, (תהלים קיא) אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה, בכל לבב, בכל לב מיבעי ליה. אלא, דוד ברזא עלאה דשמא קדישא, קא בעי ליה לאודאה ליה לקדישא ברין הוא, אודה ה' בכל לבב ביצר טוב וביצר רע, ואלין תרין סטרין, חד זמינא וחד שמאלא.

בסוד ישרים ועדה, אלין אינון שאר סטרין דהאי עלמא, דהא לבב, פגוונא דדרום וצפון. בסוד ישרים, אלין אינון שאר סטרי עלמא, דאינון שית פגוונא דלעילא.

ועדה, דא הוא אתר דיהודה, וכתיב, (הושע יב) ויהודה עוד רד עם אל וגו'. פתיב (תהלים קלח) אודף בכל לבי נגד אלהים אומרן, הכא באתר חד קאמר, דכתיב נגד אלהים אומרן. דהא לגבי האי

נֹאמֵר, שְׁכַתּוֹב נַגְד אֱלֹהִים
אֲזַמְרֵךְ, שְׁהָרִי לְדַרְגָּה הַזֹּאת אָמַר
שִׁירָה, לְחַבֵּר אוֹתָהּ לְמִינָן.

בֹּא רֵאָה, יְהוּדָה אֲחִינוּ בְּכֹל
הַצְּדָדִים. אֲחִינוּ בְּדָרוֹם, אֲחִינוּ
בְּמִזְרָח. שְׁהָרִי הוּא בֹּא מִצַּד
הַשְּׂמָאל, וְרֵאשִׁיתוֹ בְּצִפּוֹן, וְאֲחִינוּ
בְּדָרוֹם, מִשּׁוֹם שְׁהוּא הוֹלֵךְ לְמִינָן
וְנֹאחֲזוּ בַגּוֹף. מִשּׁוֹם כֶּף, הַפַּעַם
אוֹדָה אֶת ה'. וַתַּעֲמֵד מְלֻדָּת.
וַתַּעֲמֵד, שְׁעַמְדָּה בְּקִיּוֹם שֶׁל
הַבְּרִית פְּרָאִי, שְׁהָרִי הִכֵּל נִתְקַן
מְרַבְּכָה קְדוּשָׁה.

רְבִי שְׁמַעוֹן יֵצֵא לְקָרְיָה. הַזְּדִמְנָן
לוֹ רְבִי אַבְרָם וְרְבִי חִיָּיא וְרְבִי
יוֹסִי. מִינָן שְׂרָאָה אוֹתָם, אָמַר,
הַתְּחַדְּשׁוּת שֶׁל הַתּוֹרָה צְרִיךְ כָּאֵן.
יִשְׁבּוּ שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים [ג' ימים]. כְּשֶׁרָצָה
לְלַכֵּת, פִּתַּח כָּל אֶחָד מֵהֶם
בְּפִסּוּק.

רְבִי אַבְרָם פִּתַּח וְאָמַר, וְה' אָמַר
אֵל אַבְרָם אַחֲרֵי הַפֶּרֶד לוֹט
מֵעַמּוֹ, שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה וְגו',
וְכִי לְפִי הִרְאִיָּה שֶׁל אַבְרָהָם יוֹרֵשׁ
אֶת הָאָרֶץ, וְלֹא יוֹתֵר? עַד כַּמָּה
רוֹאֵה בֵּן אֶדָם? שְׁלֹשׁ פְּרָסָאוֹת,
אוֹ אַרְבַּע אוֹ חֲמֵשׁ פְּרָסָאוֹת,
וְהוּא אוֹמֵר כִּי אֶת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אִתָּה רֵאָה וְגו'!

אֲרָא, מִינָן שְׂאֲרַבְעַת הַצְּדָדִים
שֶׁל הָעוֹלָם רוֹאֵה, אֶת כָּל הָאָרֶץ
רוֹאֵה. שְׁהָרִי אַרְבַּעַת הַצְּדָדִים
שֶׁל הָעוֹלָם הֵם כְּלָלוֹ שֶׁל כָּל
הָעוֹלָם. עוֹד, הָרִים אוֹתוֹ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַל אָרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְהִרְאֵה לוֹ שְׁהִיא קְשׁוּרָה בְּצַדֵּי
הָעוֹלָם, וְהִזְיָה רוֹאֵה אֶת הַכֹּל.
כְּמוֹ כֵּן, מִי שְׂרוֹאֵה אֶת רְבִי
שְׁמַעוֹן, רוֹאֵה אֶת כָּל הָעוֹלָם,
הַשְּׂמֻחָה שֶׁל מַעֲלָה וּמִשָּׂה.

פִּתַּח רְבִי חִיָּיא וְאָמַר, הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אִתָּה שׂוֹכֵב עָלֶיךָ לֶךְ אֲתַנְּנָה
וּלְנוֹרָעָךְ, וְכִי אוֹתוֹ הַמְּקוֹם לְבַדּוֹ
הַבְּטִיחַ לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,

דְּרָגָא קְאָמַר שִׁירָתָא, לְחַבֵּרָא לִיה בִּימִינָא.
הָא חֲזִי, יְהוּדָה אֲחִיד בְּכֹל סְטָרִין, אֲחִיד
בְּדָרוֹם וְאֲחִיד בְּמִזְרָח. דְּהָא אִיהוּ מְסֻטֵּר
שְׂמָאלָא קָא אֲתִיָּא, וְשִׁירוּתִיה בְּצִפּוֹן וְאֲחִיד
בְּדָרוֹם, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲזִיל לִימִינָא וְאֲתַאֲחִיד
בַּגּוֹפָא, בְּגִין כֶּף (כְּרֵאשִׁית כֹּט) הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה'.
וַתַּעֲמֵד מְלֻדָּת, וַתַּעֲמֵד, דְּקִיָּימָא בְּקִיָּימָא
דְּקִיָּימָא פְּדָקָא יְאוּת, דְּהָא אֲתַתְּמֵן כְּלָא
רְתִיבָא קְדִישָׁא.

רְבִי שְׁמַעוֹן נִפְק לְקָרְיָתָא, אֲזַדְמֵן לִיה רְבִי
אַבְרָם וְרְבִי חִיָּיא וְרְבִי יוֹסִי, מִינָן דְּחִמָּא
לוֹן, אָמַר חֲדַתּוּתִי דְּאוּרִייתָא אֲצַטְרִיךְ הִכָּא,
יִתְבוּ תַלְתָּא אַלִּין, (כ"א יומין) כַּד בְּעָא לְמִיזֵל,
פִּתַּח כָּל חַד וְחַד קָרָא.

רְבִי אַבְרָם פִּתַּח וְאָמַר, (כְּרֵאשִׁית יג) וְה' אָמַר אֵל
אַבְרָם אַחֲרֵי הַפֶּרֶד לוֹט מֵעַמּוֹ וְגו', שָׂא
נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה וְגו'. וְכִי לְפּוֹם חִיזוּ דְאַבְרָהָם
נְרִית אַרְעָא וְלֹא יִתִּיר. עַד כַּמָּה חֲמִי בְּרִנְשׁ,
תַּלְתַּת פְּרָסִי אוֹ אַרְבַּע אוֹ חֲמֵשׁ פְּרָסִי, וְאִיהוּ
אָמַר (כְּרֵאשִׁית יג) כִּי אֶת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִתָּה
רוֹאֵה וְגו'.

אַלְיָא, מִינָן דְּאַרְבַּע סְטָרִין דְּעַלְמָא חֲמִי, כָּל
אַרְעָא חֲמִי. דְּהָא אַרְבַּע סְטָרִי
דְּעַלְמָא, כְּלָלָא דְכָל עַלְמָא. תּוּ, זְקַף לִיה
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, (ד' קטו
א"ו) וְאֲחֲמִי לִיה דְּאִיהִי קְשִׁירָא בְּסְטָרִי
דְּעַלְמָא, וְהוּהוּ חֲמִי כְּלָא. כְּגוֹנוֹנָא דָּא, מֵאֵן
דְּחֲמִי לִיה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל עַלְמָא חֲמִי,
חֲדוּוּתָא דְּעִילָא וְתַתָּא.

פִּתַּח רְבִי חִיָּיא וְאָמַר (כְּרֵאשִׁית כח) הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אִתָּה שׂוֹכֵב עָלֶיךָ לֶךְ אֲתַנְּנָה וּלְנוֹרָעָךְ,
וְכִי הוּוּא אֲתֵר בְּלַחֲדוּדֵי אַבְטַח לִיה קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא אַרְבַּע אַמְיָן אוֹ חֲמֵשׁ הוּוּ

וְלֹא יִתִּיר. אֶלֶּא, בְּזִמְנָא הֵהוּא, בְּאִינוּן אַרְבַּע אַמִּין, כְּפִיל לִיה קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. אֲשֶׁתְּפַח הֵהוּא אֶתְר פְּלָלָא דְכָל אַרְעָא, וּמָה הֵהוּא אֶתְר אִיהוּ כְּלָלָא דְכָל אַרְעָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן דְּאִיהוּ בּוֹצִינָא דְכָל אַרְעָא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה דְשָׁקִיל כְּכָל עֲלָמָא.

שְׁהָרִי אַרְבַּע אַמּוֹת אוֹ חֲמֵשׁ הָיוּ וְלֹא יוֹתֵר? אֶלֶּא בְּאוֹתוֹ זְמַן, בְּאוֹתָם אַרְבַּע אַמּוֹת קִפַּל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא שְׁאוֹתוֹ מְקוֹם הוּא הַכָּלֵל שֶׁל כָּל הָאֶרֶץ. וּמָה אוֹתוֹ הַמְקוֹם הוּא הַכָּלֵל שֶׁל כָּל הָאֶרֶץ - רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהוּא הַמְּאוּר שֶׁל כָּל הָאֶרֶץ, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה דְשָׁקִיל כְּכָל הָעוֹלָם.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', וְכִי בְּכֹהוּ דְאוֹלִידֵת, לֹא אֲתַחֲזִי לְאוֹדָאָה לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלֶּא בְּהָאִי. אֶלֶּא יְהוּדָה אִיהוּ בְּרָא רַבִּיעָאָה לְכַרְסֵיִיא, וְאִיהוּ אֲשָׁלִים לְכַרְסֵיִיא. וּבְגִין פָּךְ, יְהוּדָה בְּלַחֲדוּי, תְּקוּנָא דְכַרְסֵיִיא וְסַמְכָא דְכֹלְהוּ סְמִכִין. (גִּי'א רַמּוֹ תַלְתֵּי, אַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב וַיְבָרֵךְ אֶתְר אֲתָא דְדוּר מִיְהוּדָה וְאֲשָׁלִים לְכַרְסֵיִיא, וְעַל כֵּךְ אֶקְבֵּר יְהוּדָה דְאִיהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא וְתַדְלָ"ת (כ"א ד' רַגְלוֹת) מְרַגְלוֹתַי דְכַרְסֵיִיא) רַבִּי שְׁמַעוֹן דְנִהִיר כָּל עֲלָמָא בְּאוֹרֵייתָא וְכַמָּה בּוֹצִינִין נְהָרִין בְּגִינְיָה, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', וְכִי בְּכָל מָה שֶׁהוֹלִידָה לֹא רָאוּי לְהוֹדוֹת לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-הוּא אֶלֶּא בְּזֵה? אֶלֶּא יְהוּדָה הוּא הַבֵּן הַרְבִּיעִי לְכַסָּא, וְהוּא מְשַׁלֵּם אֶת הַכַּסָּא. וּמִשּׁוּם כֵּךְ יְהוּדָה לְבַדּוֹ תַקְוִין הַכַּסָּא וְתוּמָךְ שֶׁל כָּל הַתּוּמְכִים. וְשִׁהוּי שְׁלִישֵׁי, אַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב, וְאֵי כֹה דוּר מִיְהוּדָה וְהַשְּׁלִים הַכַּסָּא, וְעַל כֵּךְ נִקְרָא יְהוּדָה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ, וְתַדְלָ"ת (אַרְבַּע רַגְלוֹת) מְרַגְלוֹת הַכַּסָּא] רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂמַאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם בַּתּוֹרָה וְכַמָּה מְאוּרוֹת מְאִירִים בְּשִׁבְלֵוֹ, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.

וַיִּלְךְ רְאוּבֵן בִּימֵי קְצִיר חֲטִים וַיִּמְצָא דוּדָאִים בְּשָׂדֵה. (בְּרַשִׁית ל) רַבִּי יִצְחָק פְּתַח וְאָמַר, (תַּהֲלִים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךְ ה' פְּלִים בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאֶרֶץ קִנְיָנָךְ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, בְּכַמָּה אֶתְר. אֶלֶּא, מָאן יָכִיל לְמַמְנֵי עוּבְדוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא כְּמָה חִילִין וּמִשְׁרִיין, מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, דְלִית לוֹן חוּשְׁבְּנָא. וְכֹלְהוּ בְּזִמְנָא חָדָא, כְּמַרְזֻפָּא דְאִפִּיק זִיקִין לְכָל סְטָרִין בְּזִמְנָא חָדָא. כֵּךְ קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִפִּיק פְּמָה זִינִין וּמִשְׁרִיין מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, דְלִית לוֹן חוּשְׁבְּנָא וְכֹלְהוּ בְּזִמְנָא חָדָא.

וַיִּלְךְ רְאוּבֵן בִּימֵי קְצִיר חֲטִים וַיִּמְצָא דוּדָאִים בְּשָׂדֵה. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח וְאָמַר, (תַּהֲלִים קד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךְ ה' פְּלִים בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֵאָה הָאֶרֶץ קִנְיָנָךְ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאַרְוָהוּ בְּכַמָּה מְקוּמוֹת. אֶלֶּא מִי יָכוֹל לְמַנּוֹת אֶת מַעֲשֵׂי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהִגֵּה פְּמָה צְבֹאוֹת וּמְחַנּוֹת מְשֻׁנִים זֶה מִזֶּה שְׂאִין לָהֶם חֲשִׁבּוֹן, וְכֹלָם בְּפַעַם אַחַת, כְּמוֹ פְּטִישׁ שְׂמוּצִיא זִיקִים לְכָל הַצְּדִידִים בְּפַעַם אַחַת, כֵּךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוּצִיא פְּמָה מִינִים וּמְחַנּוֹת מְשֻׁנִים זֶה מִזֶּה שְׂאִין לָהֶם חֲשִׁבּוֹן, וְכֹלָם בְּפַעַם אַחַת. בְּאֵ רָאָה, בְּדַבּוּר וּבְרַחֵם יַחַד נַעֲשֶׂה הָעוֹלָם, שְׂכַתוּב בְּדַבְרֵי ה' שְׁמִים נַעֲשׂוּ וּבְרַחֵם פִּיּו כָּל צְבָאָם. בְּדַבְרֵי ה' - זֶה הַדְּבָר.

הָא חֲזִי, בְּדַבּוּרָא וּבְרוּחָא פְּחָדָא, אֲתַעְבִּיד עֲלָמָא, דְכְּתִיב (תַּהֲלִים לג) בְּדַבְרֵי ה' שְׁמִים נַעֲשׂוּ וּבְרַחֵם פִּיּו כָּל צְבָאָם. בְּדַבְרֵי ה', דָּא

וברוח פיו - זו הרוח. זה בלי זה
לא הולך, ונכללים זה עם זה
ויוצאים מהם כמה צבאות
לצבאות, ומחנות למחנות, והכל
בפעם אחת.

בא ראה, כשרצה הקדוש ברוך
הוא לברא את העולמות, הוציא
אור נסתר אחד, שמהאור ההוא
יוצאים ומאירים כל אותם
האורות שהתגלו, ומאותו האור
יוצאים והתפשטו ונעשו שאר
האורות, והוא העולם העליון.

ועוד, האור העליון הזה התפשט
ועשה אמן, אור שאינו מאיר,
ועשה את העולם התחתון.
ומשום שהוא אור שלא מאיר,
רוצה להתקשר למעלה, רוצה
להתקשר למטה. ובקשר
שלמטה נקשר להאיר בקשר
שלמעלה. והאור הזה שאינו
מאיר בקשר שלמעלה, מוציא
את כל החילות והמחנות למינים
רבים. זהו שכתוב מה רבו
מעשיך ה' כלם בחכמה עשית
וגו'.

וכך מה שבארץ כך גם למעלה,
ואין לך דבר קטן בעולם הזה
שלא תלוי בדבר אחר עליון
שהתמנה עליו למעלה. משום
שכשמתעורר זה שלמטה,
מתעורר אותו שהתמנה עליו
למעלה, שהכל נאחז זה עם זה.

בא ראה, כתוב תני נא לי
מדודאי בגוף. לא הדודאים הם
שילדו את רחל, אלא הקדוש
ברוך הוא מגלגל את הדבר על
ידי אותם דודאים כדי שיצא
יששכר, שאחזו בתורה יותר
מכל השבטים, משום שהרי רחל
האחזנה ביצקב לא השאירה
אותו ללאה. זהו שכתוב המעט
קחתך את אישי, וכתוב לכן
ישכב עמך הלילה תחת דודאי
בגוף.

דבורא. וברוח פיו, דא רוחא. דא בלא דא
לא אזיל, ואתכליל דא בדא, ונפיק מנייהו
כמה חילין לחילין, ומשריין למשריין, וכלא
בזמנא חדא.

הא חזי כד בעא קדשא בריה הוא למברי
עלמין, אפיק חד נהורא סתימאה. דמן
ההוא נהורא, נפקין ונהרין כל אינון נהורין
דאתגליון. ומההוא נהורא, נפקין ואתפשטו
ואתעבידו שאר נהורין ואיהו עלמא עלאה.

תו, אתפשט האי נהורא עלאה, ועביד
אומנא, נהורא דלא נהיר, ועביד עלמא
תתאה. ובגין דאיהו נהורא דלא נהיר, בעי
לאתקשרא לעילא, (ד קנו ע"א) בעי לאתקשרא
לתתא, ובקשורא דלתתא, אתקשר לאתנהרא
בקשורא דלעילא. והאי נהורא דלא נהיר,
בקשורא דלעילא, אפיק כל חילין ומשריין
לזינין סגיאין, הדא הוא דכתיב מה רבו
מעשיך ה' כלם בחכמה עשית וגו'.

וכך מה די בארעא, הכי נמי לעילא. ולית
לך מלה זעירא בהאי עלמא, דלא
תלייא במלה אחרא עלאה דאתפקדא עליה
לעילא, בגין דכד אתער האי לתתא, אתער
ההוא דאתפקדא עליה לעילא, דכלא
אתאחד דא בדא.

הא חזי כתיב, (בראשית ל) תני נא לי מדודאי
בגוף. לאו דודאים אולידו לה לרחל,
אלא קדשא בריה הוא קא גלגל מלה על ידי
דאינון דודאים. בגין דיפוק יששכר, דאחזי
באורייתא יותר מפלהו שבטין. בגין דהא
רחל אחידא ביה ביצקב, לא שבקת ליה לגבי
לאה. הדא הוא דכתיב (בראשית ל) המעט קחתך
את אישי, וכתוב לכן ישכב עמך הלילה תחת
דודאי בגוף.

הם גָּרְמוּ וַיִּשְׁכַּר לְעוֹלָם
מִשׁוֹם שִׁמְעֵלָה הַרִיחַ שֶׁל הַתּוֹרָה
לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּ
שִׁכְתוֹב הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְכוּ',
וְכַתוּב וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בַּלְּלָה הוּא,
הוּא וְדָאִי, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שֶׁהָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן הוּא שֶׁנֶּסְתֵּר וְלֹא נִגְלָה,
מִשׁוֹם שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה יוֹצֵאת
מֵהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

וּבְכֹל מְקוֹם הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הוּא
שֶׁלֹּא הַתְּגִלָּה, וְהָרִי נֹאמֵר וְעַבְד
הַלְוִי הוּא, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ
בְּרַכּוֹת לְכָל, וַיִּשְׁכַּר נֶאֱחָז בּוֹ,
וְעַל כֵּן קוֹרְאִים עַץ הַחַיִּים, הָעֵץ
שֶׁלֹּאֹתָם הַחַיִּים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁנֶּקְרָא
הוּא וְלֹא אֹתָהּ.

וְאִם תֹּאמֵר שֶׁהַדּוּדָאִים הַלְוִי
פָּתְחוּ אֶת מַעֲיָה שֶׁל רַחֵל - לֹא,
שֶׁהִנֵּה פְתוּחַ וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים
וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָהּ. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְלֹא דִבֵּר אַחֵר. מִשׁוֹם שֶׁאֹתָם
הַדּוּדָאִים, אָף עַל פִּי שִׁכְחָם
לְמַעַלְהָ, בְּאוֹתוֹ הִפְחַ שְׁלֵחָם לֹא
מִתְמַנֶּה פְקִידַת הַבְּנִיּוֹת, שֶׁהָרִי
הַבְּנִיּוֹת תְּלוּיִים בְּמַזְל, וְלֹא בְּדָבָר
אַחֵר. וְאִם תֹּאמֵר שֶׁהִנֵּה הֵם נִבְרָאוּ
לְחַנּוּם - לֹא, שֶׁהָרִי אֶפְלוּ לְדָבָר
הַזֶּה הֵם סִיּוּעַ לְאוֹתָם שֶׁמִּתְעַכְּבִים,
וְאֵינָם עֹקְרוֹת, וְלֹא נִגְזַר עֲלֵיהֶם
אֶלָּא בְּמַזְל.

וְהַצֵּא לֵאמֹר לִקְרָאתוֹ וְתֹאמֵר אֵלִי
תְּבוֹא וְגו'. הַדָּבָר הַזֶּה הוּא
חֲצִפָּה? אֵינּוּ כֵּן, אֶלָּא מִפְּאֵן
לְמַדְנֵי עֲנוּתוֹתָהּ שֶׁל לֵאמֹר, שֶׁלֹּא
אָמְרָה דָּבָר לִפְנֵי אַחֲוֹתָהּ, וְהִיא
הַקְדִּימָה לְדָבָר וְאָמְרָה לוֹ בְּחֹשֶׁי
וְהוֹדִיעָה לוֹ, שֶׁהָרִי זֶה הִנֵּה בְּרִשׁוֹת
רַחֵל, שִׁכְתוֹב כִּי שִׁכַּר שִׁכְרָתֶיךָ.
מִרַחֵל נִטְלָה רִשׁוֹת. וְכִדִּי שֶׁלֹּא יֵרַע
בְּעֵינֵי רַחֵל, אָמְרָה לוֹ בְּחוּץ, וְלֹא
בְּפִית.

הָהוּא, דְּכַתִּיב, (שם) פִּי שִׁכּוֹר שִׁכְרָתֶיךָ, מִרַחֵל נִטְלָה רִשׁוֹת, וּבְגִיז דָּלָא
יְבֹאִישׁ בְּעֵינָא דְרַחֵל, אָמְרָה לִיהָ לְכָר וְלֹא בְּבִיתָא.

אֵינּוּן גָּרְמוּ דִּיפּוּק יִשְׁשִׁכַּר לְעֵלְמָא, בְּגִיז
דְּסֵלִיק רִיחָא דְאוּרִייתָא, קָמִי קְדָשָׁא
בְּרוּךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שיר השירים ז)
הַדּוּדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְגו'. וְכַתִּיב, (בראשית ל)
וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בַּלְּלָה הוּא. הוּא וְדָאִי, וְהָא
אוּקְמוּהָ, דְעֵלְמָא עֲלָאָה. הוּא, דְסֵתִים וְלֹא
גִלְיָא, בְּגִיז דְהָא אוּרִייתָא מְעֵלְמָא עֲלָאָה
נִפְקַת.

וּבְכֹל אֲתֵר, עֲלָמָא עֲלָאָה. הוּא, דְלֹא
אֲתַגְלִיא, וְהָא אֲתַמֵּר, (במדבר יח) וְעַבְד
הַלְוִי הוּא, בְּגִיז לְאִמְשָׁכָא מִנִּיהָ בְּרַכָּאן
לְכָלָא, וַיִּשְׁשִׁכַּר בֵּיהָ אֲתַאֲחִיד, וְעַל דָּא קְרִינָן
עַץ הַחַיִּים, אֵילָנָא דְאֵינּוּן חַיִּין עֲלָאִין,
דְּאִקְרִי הוּא וְלֹא אֲתֵרָה.

וְאִי תִימָא דְאֵלִין דּוּדָאִים פָּתְחוּ מַעֲהָ
דְרַחֵל. לֹא, דְהָא כַתִּיב, (בראשית ל) וַיִּשְׁמַע
אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָהּ, קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא, וְלֹא מִלָּה אַחֲרָא. בְּגִיז דְאֵינּוּן דּוּדָאִים,
אָף עַל גַּב דְּחִילָא דְלֵהוֹן לְעֵילָא. בְּהָהוּא
חִילָא דְלֵהוֹן, לֹא אֲתַמְנִי פְקִידָא דְבְנִין, דְהָא
בְּנִין בְּמַזְלָא תְלִיין, וְלֹא בְּמִלָּה אַחֲרָא. וְאִי
תִימָא דְהָא אֵינּוּן לְמַגְנָא אֲתַבְרִיאוּ, לֹא, וְ
דְהָא אֶפְילוּ (דף קמ"ט ע"א) לְמִלָּה דָא, סִיּוּעָא
אֵינּוּן לְאֵינּוּן דְמִתְעַכְּבִי, וְלֹא אֵינּוּן עֶקְרָאן,
וְלֹא אֲתַגְזַר עֲלֵיהוּ אֶלָּא בְּמַזְלָא.

וְהַצֵּא לֵאמֹר לִקְרָאתוֹ וְתֹאמֵר אֵלִי תְּבוֹא וְגו'.
(בראשית ל) הָאִי מִלָּה חֲצִיפּוֹתָא אִיהוּ.
לֹא אִיהוּ הַכִּי, אֶלָּא מֵהַכָּא אוּלִּיפְנָא,
עֲנוּתוֹתָא דְלֵאמֹר, דְלֹא אָמְרָה קָמִי אַחֲתָהּ
מִיָּדִי, וְאִיהִי אֶקְדִּימַת לְאוּרִיחָא, וְאָמְרָה לִיהָ
בְּחֹשֶׁי, וְאוֹדְעָא לִיהָ. דְהָא בְּרִשׁוֹתָא דְרַחֵל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

